

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית

וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם פרטי: טובה	שם משפחה: פיינרו
---------------	------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: בר	בלועזית Bar	שם נעורים:	
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: גיזלה	בלועזית Gizela	מין: ז / נ	תאריך לידה: 25.12.1938
מקום לידה (ישוב, מחוז): טרגו ניאמץ	בלועזית Tergu Niamtz	ארץ לידה: רומניה	
שם פרטי של האב: אייזיק	שם פרטי ושם נעורים של האם: רחל		
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):		שם נעורים של האישה:	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: טרגו ניאמץ	בלועזית Tergu Niamtz	ארץ המגורים: רומניה	
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:	מקצוע לפני המלחמה:	חבר בארגון או בתנועה:	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): בוהוש ברומניה			
האם היית בגטאות? אילו ומתי?			
האם היית במחנות? אילו ומתי?			
מקום השחרור:		תאריך השחרור:	
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?		לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)?	
מקומות/מחנות בדרך לארץ:		שנת עליה:	שם האנייה (אם עלה בדרך הים):

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון):

נא לכתוב בגוף ראשון

נולדתי בשנת 1938 להוריי אייזיק ורחל. היינו שישה ילדים. אבי עבד כסנדלר בתיקון וייצור נעליים. אמי הייתה עקרת בית וגם תפרה מכנסי גברים. גרנו בביתה של סבתי. ליד הבית היה שטח אדמה בו גידלנו ירקות, שלא הייתה אפשרות לקנות. שכנה שלנו סיפרה לשלטונות שאנחנו מחביאים נשק בערוגות הירק. השלטונות הגיעו והרסו את ערוגות הירק, ובעצם לא היה שם שום נשק. סבלנו ממחסור באוכל באותה תקופה. אחיותיי למדו בבית ספר מעורב, ואני לא הספקתי ללמוד. שני אחיי ואחותי נכנסו לתנועת נוער ועלו ארצה. אני, אחי הקטן ועוד אחות נשארנו עם הוריי בדירת שני חדרים. עזרתי בכל עבודות הבית.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביודנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אווקואציה למרכז ברית המועצות):

בפרוץ המלחמה אחותי ברחה ליער עם שכן נוצרי, שעזר לה להסתתר והביא לה אוכל ומצרכים שונים אחרים. אמו הייתה מגניבה דברי חלב ומצרכי מחיה נוספים דרך החצר האחורית, בגלל שנאסר על היהודים ללכת לשווקים. הגרמנים הגיעו ולקחו את הגברים לעבודות כפיה. יום שישי אחד נודע לנו שאנשים התחילו לתפור דברים חשובים לתוך שמיכות. בשלב מסוים גורשנו מטרנו ניאמץ לבהוש.. לזקנים ולילדים נתנו עגלה, אך הצעירים נאלצו ללכת ברגל. בדרך הגיעו גרמנים וניגשו לגברת מבוגרת עם שרשרת על הצוואר. הם תלשו ממנה את השרשרת ודרשו שתתן להם את שאר התכשיטים. כשאמרה להם שאין לה תכשיטים אחרים – ירו בה במקום. הגענו לבהוש ושיכנו אותנו בחדר אחד (חמישה נפשות). החדר היה בכביש הראשי בו עברו שיירות הצבא האדום, כשהגרמנים נסוגו. לידנו הייתה משפחה עם בנות גדולות מאיתנו. הרוסים אנסו אותן ולקחו את כל מה שידם משגת. הרוסים הסתובבו שיכורים בעיר, ונכנסו לבתים וחיפשו בחורות לעבודות שונות כגון תפירה. בהתחלה אחותי הגדולה התחבאה מתחת למיטה, ואז התנדבה לעבודות תפירה. אבי נלקח למחנה עבודה. שם הוא עבד בתור סנדלר וכך יכל לשלוח לנו מצרכים.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

אחרי המלחמה חזרנו לטרגו ניאמץ. ביתנו נהרס במהלך המלחמה ולא היה לנו מקום לגור. הרב הראשי של העיר אסף אותנו לביתו, עד שיכולנו לשפץ את ביתנו ההרוס. במשך חצי שנה הרב דאג לכל צרכינו. ברגע שהסתיים השיפוץ, חזרנו לביתנו. אבי עבד כסנדלר בבית ואמי הייתה עקרת בית. אחרי זמן מה פתחו את בתי הספר, אך אני לא הספקתי ללמוד ונשארתי בבית. אחרי שנת 1945 הגיעו שליחים מהארץ, שקיבצו את כל היהודים והכינו אותם לעליה ארצה. בשנת 1947 התחילו לארגן אנשים לעליה. הוריי התחילו לארגן חבילות, בגדים ודברים נחוצים עבור הנסיעה. לצורך העליה ארגנו שתי אוניות – פאן יורק ופאן קרשנט – שהפליגו תחת דגל פנמה. הן יצאו מבורגז שבבולגריה. התקינו בהן דרגשים בגובה 75 ס"מ. הכנו משפחתי ואני את כל הדברים הדרושים, ויצאנו בחשאי שהשכנים לא יראו. לקחו אותנו במשאיות מכוסות, שלא יראו אותנו. מהמשאיות נסענו ברכבות משא לבורגז בבולגריה. יצאנו מהרכבת וראינו אוניה ענקית בגודל של עיר – הפאן יורק, שלימים הייתה ידועה בתור ה"עצמאות". היא קלטה לתוכה 7500 עולים. בתאריך 25.12.1947 הפלגנו ארצה. איתנו הפליגה אונית "פאן קרשנט"

(קוממיות). נלקחנו על ידי האנגלים למחנה 70 בקפריסין במשאיות. הכניסו אותנו לצריף ענק, התיישבנו על הרצפה וקיבלנו שמיכה, כוס תה ופרוסת חלה. אחרי כמה ימים שיכנו אותנו באוהל. זה היה בחודש דצמבר וירד עלינו גשם. למחרת חילקו אותנו לקבוצות של חמש משפחות כל אחת, ונתנו מצרכים לחלוקה. עם הזמן נודע לנו שאחותי נמצאת במחנה 69 ויצרנו איתה קשר.

נא ספרי על חיך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

בסוף 1947, בגיל שמונה וחצי, עליתי ארצה עם משפחתי. לקחו אותנו לגבעת עליה והשאירו אותנו בגבול בת ים, שהיה שומם. היה רק חול מסביב והוריי התנגדו להישאר שם. אחרי דין ודברים פלשנו לבניין משרדים ישן, עד שקיבלנו דירה בין יפו לגבעת עליה. בתקופת הלימודים הראשונה אספו ילדים בגילאים שונים ולימדו אותם יחד. אחרי זמן מה חילקו אותנו לפי כיתות. זה היה בית ספר דב הוז, למדתי בו שמונה כיתות. אחרי הלימודים התחלתי קורס כתבנות. חיפשתי עבודה ללא הצלחה, ופניתי ללשכת הנוער ברחוב טשרניחובסקי בתל אביב. שם קיבלתי עבודה בבית חרושת לנעליים. אחרי תקופה קצרה פוטרתי וחזרתי ללשכה. פקיד נחמד הבטיח למצוא לי עבודה טובה יותר, ואכן מצא. התגייסתי לחיל מודיעין ושירתי כשנתיים. אחרי העבודה חזרתי לעבודתי, ועבדתי עד נישואיי. נקראתי לשירות מילואים עד שהריתי. כיום יש לי שתי בנות וארבע נכדות.